

Sétált, fényképezett Szegeden José Cura

Álmában tovább harcolt Otello szerepében a szerda este óriási sikert aratott tenor, José Cura – tegnap mégis energikus léptekkel járta be a szegedi belvárost. A városháza dísztermének akusztikája, a zsinagóga kupolája és a Kárász utca zenése is érdekelte.

R. TÓTH GÁBOR

– Nézd, José, egy kis kontinentális reggeli – köszöntötte egy tányér csokipárányal Székhelyi József leköszönő színdirektor José Curát tegnap délelőtt a szegedi városházán. A világhírű tenor szerda este óriási sikert aratott Otello szerepében a Szegedi Nemzeti Szín-

ragadtatva a közönség reakciójától. Sokan csodálkoznak, hogy első magyarországi operafőszerepemet nem Budapesten énekeltem, ám ez a produkció ott is nagy sikert aratott volna. Nincs első- és másodrangú színház, csak színház van, s azt hiszem, Szeged, teátruma révén, rövidesen nagyon fontos

→ Fogadás a tenor tiszteletére

– Ha nem lenne elcsépel, azt mondanám, szerencsenmosdatás folyik – tréfálkozott Székhelyi József szerda este az Otello-bemutató után José Curára várva. A tenor tiszteletére fogadást rendeztek. Botka László polgármester gyönyörű, emlékezetes, minden ízében szegedi színházi estének nevezte az előadást. Cura pedig magasnak és fiatalnak a polgármestert. A vendégek többek között szusit, rákkoktált, vörösboros marhapörköltet ettek. A fogadás éjfélig tartott.

házban. Ma újra énekel, a tegnapi napot viszont városnézéssel töltötte.

Egy fekete Audi A8-assal fél 12-kor gördült be a Széchenyi térre. Botka László polgármesterrel, Székhelyi József jelenlegi és Gyüdi Sándor jövődéli színházigazgatóval együtt a polgármesteri irodába ment.

– Meglepett a kulccsal – mondta rögtön Botkának, utalva arra, hogy az előadás után a város kulcsának kicsinyített mását kapta ajándékba.

– Most már nálam van, bármikor visszajöhetek ide – tréfálkozott. – Fansztikus volt a szerda este, el voltam

pontja lehet a világnak – fogalmazott a tenor, kilátásba helyezve a további együttműködés lehetőségét is.

– Otellónak nem kell, Curának viszont igen – kommentálta vidáman, hogy a dedikáláshoz elő kellett vennie szemüvegét: Botka Lászlónak a szerdán megjelent, első magyarországi fellépéséről készült DVD-jét ajándékozta. Majd körbenézett a díszteremben is, azonnal a helyiség akusztikájáról érdeklődve. – Próbálja csak ki! – mutatott az egyik mikrofonra Botka László, José Cura azonban inkább a polgármesteri székbe ült bele. – Túl

■ DEBÜTÁLT, AZTÁN DEDIKÁLT A SZEGEDI SZÍNHÁZBAN IS ÜNNEPELT SZTÁR, JOSÉ CURA

Fotó: Karnok Csaba

forró – jegyezte meg nevetve, majd felállt.

Botka, Gyüdi és Székhelyi kíséretében a világhírű tenor ezután rövid városnézésre indult. – Ott a Cura, gyere, sétáljunk utána – kapacitálta barátját egy idős nő a Kárász utcán. Egy piros autó a zebrán állt meg, belőle csak a női hangot hallottuk: „de jóképű!”

– A fekete, hosszú ujjú felsőben, fekete farmerben és napszemüvegben sétálgató sztárt két lány végig követte, fotózta. Andi és Nóri az újságban olva-

■ A KÖZÖNSÉGTALÁLKOZÓN A FÉLÉVES BARCELONAI ARNAUTH VOLT A LEGFIATALABB

sott a tenorról, aki „mint férfi és mint művész” is felkeltette érdeklődésüket. – Igazi latin macsó – ismerte el Andi, miközben fényképezőgéppel Curára fókuszált, akinél végig ott volt egy masina: jóformán gyakrabban fotózta az őt körülvevő riportereket, mint azok őt. Kiderült, a képeiből összeállított album szeptemberben jelenik meg.

Miután belehallgatott az egyik utcazenész produkciójába, energikus léptekkel sétált végig az Árpád téren, majd a püspöki palota előtt – holott magyarországi menedzserétől, Bokor Rolandtól megtudtuk: nem aludt jól. – Álmában is folytatta a harcot – mesélte.

– Itt volt a koncertem! Emlékszem! – kiáltott fel a Dóm tér láttán. Itt érte a déli harangszó, majd meghallgatta a zenelőrát is. Kísérői eközben folyamatosan meséltek neki Szeged és hazánk történelméről.

A zsinagógában kipával a fején, elvarázsolván nézte a gyönyörű épület kupoláját, a tóratekerceket rejtő ajtókat, a holokauszt mártírjainak mentőjét. A Székhelyi által „édes, melegszívű, rendes pasasnak” titulált José Cura itt is kapott ajándékot: egy az épületet bemutató videokazettát. Búcsúzásul ennyit írt a vendégkönyvbe: „köszönet a meleg fogadtatásért Isten házában”.

A bejáratnál ismét rajongók várták: egy nő nagy halom CD-t dedikáltatott, hozzátéve: „mindet nem is tudtam elhozni, majd délután a színházban folytatjuk”.

■ KATTOGNAK A GÉPEK, DOBBANNAK A SZÍVEK

Fotó: Schmidt Andrea

→ DEDIKÁLÁS.

A Szeged étteremben elköltött ebéd után – három fogásos volt a menü, a már bevált bélszínnel –, José Cura 17 órától a színházban találkozott az operabarátokkal. Kamerás mobilokkal, fényképezőgépekkel felszerelkezett rajongók várták a világhírű tenort az előcsarnokban, aki egy órán át dedikált. „Annamarinak” – olvasta egy nő lelkesen –, majd hosszan nézegette a lendületes aláírást: „José Cura”.

SIKERT ARATOTT A VERDI-OPERA A NAGYSZÍNHÁZBAN

Otello – vastraverzén

Kettős szereposztásban, Wendler Attila és José Cura címszereplésével, Pál Tamás dirigálásával nagy sikerrel mutatta be a Szegedi Nemzeti Színház operatagozata Anger Ferenc diplomarendezéséként Verdi kései remekművét, az Otellót.

HOLLÓSI ZSOLT

Két évtizede játszotta legutóbb a szegedi együttes Verdi utolsó előtti operáját, az Otellót – azóta új generációk nőttek fel, ezért jó választás volt műsorra tűzése. A múlt pénteki premieren Wendler Attila öltötte magára a mór jelmezt; szerepértelmezése közelebb áll a klasszikus Otello-képhez: nemes, méltóságos hadvezérként, igazi hősként ábrázolta Ciprus kormányzóját. A diadalmas Esultate! rögtön jelezte: hangja érettebbé, teltebbé, magabiztosabbá vált azóta, hogy a kilencvenes években gyakori vendége volt a szegedi társulatnak. Bár muzikálisan és pontosan énekel, és hangilag kifejezetten való neki a szerep, nem igazi Otello-alkat, némelyik akciója kissé sutára sikerült.

José Cura szerdán este láthatóan

igyekezett megfelelni a felfokozott várakozásoknak. Szakított a hagyományokkal, és meglepően egyedi értelmezésű Otellót kaptunk tőle: latin temperamentummal nyers, brutális, lehengerlő ösztönlénynek, egy igazi dúvadnak mutatta a mórt. A világsztár tenor játéka némelyik jelenetben ugyan eltűzöttnek tűnt, összességében mégis meggyőzte a közönséget. Érdekes lenne jelenetről jelenetre összehasonlítani, mennyivel hatásosabbak, dinamikusabbak voltak az akciói. Azzal persze lehet vitatkozni, hogy Otellót tényleg egy archetipikus macsónak érdemes-e beállítani, vagy jóval összetettebb egyéniség, az azonban nem kérdés: ha José Cura a színpadra lép, rá kell figyelni. A Desdemonaként bemutatkozó Rálik Szilviával fülledt erotikájú, szenvedélytől izzó szerelmi kettőst énekel. Otelloja később a kurtizánnak hitt hitvest úgy lökte a földre, hogy a nézők is felszisszentek. Desdemona szoknyáját sem körülményesen ráncigálta, hanem egyetlen brutális mozdulattal letépte, majd nagyot rúgott bele. A szegedi operaszínpadon ritkaságnak számító

nyers és teátrális gesztusok hatottak: Cura a kifejezést, a hatáskeltést részécsítette előnyben, inkább felfokozott játékaival, személyisége varázsával, mint hangjával és az énekszólalmegformálásának finomságával, pontosságával nyerte meg a publikumot.

Vajda Juliának régi jó szerepe Desdemona, most is a tőle megszokott igényességgel formálta meg a szót. Rálik Szilvia Cura oldalán könnyebben vált szenvedélyes, drámai hősnővé, csodálatosan énekelte a Fűzfadalt és az Ave Mariát.

A rendezőként debütáló Anger Ferenc Verdi mondását – „Jago az a démon, aki mindent mozgat, de Otello az, aki cselekszik” – szem előtt tartva állította színpadra az operát, bár Kelemen Zoltán Jagót nem annyira démonikusnak, inkább kisszerű gazembernek mutatta. A fiatal baritonista mára jelentős énekművésszé érett, aki egyenrangú partnere tud lenni akár a legnagyobbaknak is – megérdemelten aratott mindannyiszor zajos sikert. A további szereplők közül különösen tetszett Szonda Éva és Tóth Judit Emíliaja, Altorjay Tamás Lodovicója. A rendező lehetőségeit behatárolta Szendrényi Éva bástyákat, várfokokat, kikötőt idéző, a fekete körfüggöny elé a forgószínpadra és a zenekari árok fölé épített multifunkcionális vastraverz díszlete. Komorságát csak a különböző színekkel megvilágított, hol vihart, virágosot, hol tüzet vagy

■ JOSÉ CURA (OTELLO) ÉS RÁLIK SZILVIA (DESDEMONA) FÜLLEDT EROTIKÁJÚ SZERELMI KETTŐST ÉNEKELT

Fotó: Schmidt Andrea

fűzfaerdőt jelző selyemszalagok oldották. A jelmezeket tervező Papp Janó a velencei követeket például vörös-arany csíkos, vállukat átölelő szárnyas oroszlanba öltöztette.

Óriási nyeresége a szegedi operakultúrának, hogy visszatért a színházhoz az egyik legkiválóbb magyar operakarmester. Gregor József mondta sokszor: James Levine és Pál Tamás között csak az a különbség, hogy az egyik a Metropolitanban, a másik Sze-

geden dirigál – a szakmájukat ugyanolyan szinten tudják. Ez a produkció is jó példa arra: igényes zenei vezetével katartikus opera-előadások születhetnek. Pál Tamás szenvedélyesen – és ha jól láttam, fejből – dirigálta az odaadón muzsikáló, a hangszeres szőlőkben is kiváló teljesítményeket nyújtó szegedi szimfonikusokat. A zenekar mellett a lelkesen és professzionálisan éneklő kórus biztosította az előadás biztos alapját.

→ EGY FELDÜLT NÉZŐ. A premier után a színház előcsarnokában odalépett hozzám egy ismeretlen hölgy, és feldúltan követelte: – Azt írja meg, hogy az első sorokból a díszlet miatt szinte semmit nem lehetett látni, ráadásul a világítás is elvakított. Felhíborító, hogy nem figyelnek erre, pedig ezek a legdrágább helyek. Ha ilyen produkciót rendeznek, akkor ne adják el az első sorokat!